

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις

Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Μαΐου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 18

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 129)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

ΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΩΝ ΣΑΝΔΟΥΙΚΩΝ ΝΗΣΩΝ

Ἴδου λοιπὸν ἐγὼ ταξειδεύων πρὸς τὸν Νότιον Πόλον καὶ παρασυρόμενος εἰς περιπετείας, αἱ ὁποῖαι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ ὑπερέβαινον ὑπὸ ἔποψιν παραδοξότητος. ὅλας μου τὰς προηγουμένας. Ποῖος θὰ το ἐπερίμενεν ἀπὸ ἐμεῖ ; . . Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ἐφερόμην πρὸς τὸ ἄγνωστον, πρὸς τὸ ἄγνωστον ἐκεῖνο τῶν πολικῶν χωρῶν, τοῦ ὁποίου τόσοι καὶ τόσοι ἐξερευνηταὶ ἐπεχείρησαν ἕως τώρα ματαίως νὰ διευκρινίσουν τὸ μυστήριον. Καὶ τίς οἶδε μήπως αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ Σφίγξ τῶν ἀνταρκτικῶν χωρῶν δὲν θὰ ὠμίλει τὸ πρῶτον εἰς ἀνθρώπινα ὦτα ! . .

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ ταξειδίου, οἱ νεοσύλλεκτοι τοῦ πληρώματος, βοηθούμενοι προθύμως ὑπὸ τῶν παλαιῶν, — οἱ ὁποῖοι πραγματικῶς ἦσαν κάλλιστοι ἄνθρωποι, — ἐμάνθανον τὸν ὁργανισμόν τῆς ὑπηρεσίας· φαίνεται δὲ ὅτι ἡ ἐκλογὴ τοῦ πλοιάρχου Λὰν Γκὺ ὑπῆρξεν εὐτυχής, διότι ὅλοι ἐκείνοι οἱ πάσης ἐθνικότητος ναῦται, ἐδείκνυσον τὸν αὐτὸν ζῆλον καὶ τὴν αὐτὴν ἀγαθὴν θέλησιν. Ἀλλως τε ὁ ναύκληρος Οὐρλιγκερλὴς εἶχε φροντίσῃ ἐξ ἀρχῆς νὰ τοὺς δώσῃ νὰ ἐνοήσουν καλὰ, ὅτι ὁ ὑποπλοίαρχος τοῦ Ἀ λ β ρ α ν ο «δὲν ἐχωράτευσ» καὶ ὅτι ἂν κανένας ἤθελε «νὰ κάμῃ τοῦ κεφαλιοῦ του» τὸ κεφάλι αὐτὸ θὰ τα εὑρίσκε πολὺ ἄσχημα.... Ὁ δὲ παράδοξος καὶ αἰνιγματώδης Χούντ, μολοντί πειθήνιος καὶ πειθαρχ-

χικώτατος εἰς τὸ ἔργον του, ἔμενε πάντοτε χωριστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, μὴ ὁμιλῶν εἰς κανένα καὶ κατακλινόμενος εἰς μίαν γωνίαν τοῦ καταστρώματος, διότι ἐξ ἀρχῆς ἠρνήθη νὰ δεχθῇ θέσιν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ πληρώματος.

Ὁ καιρὸς ἦτο ἀκόμη ψυχρὸς. Ὡς ἐκ τούτου οἱ ἄνδρες δὲν εἶχον ἀκόμη ἀποβάλλῃ τὴν βαρεῖάν των ἐνδυμασίαν, — ὑποκάμισον καὶ χιτῶνιον μάλλινον, ἐσώ-βρακον ἀπὸ τὸ ἴδιον ὕφασμα, πανταλόνιον ἀπὸ χονδρὴν τσόχαν καὶ μανδύαν ἀδιάδροχον μὲ κ ο υ κ ο υ λ ί κ α ν ἀπὸ χονδρὸν χρωματιστὸν ὕφασμα, καταλλήλως τὰν διὰ νὰ τοὺς προφυλάσσῃ

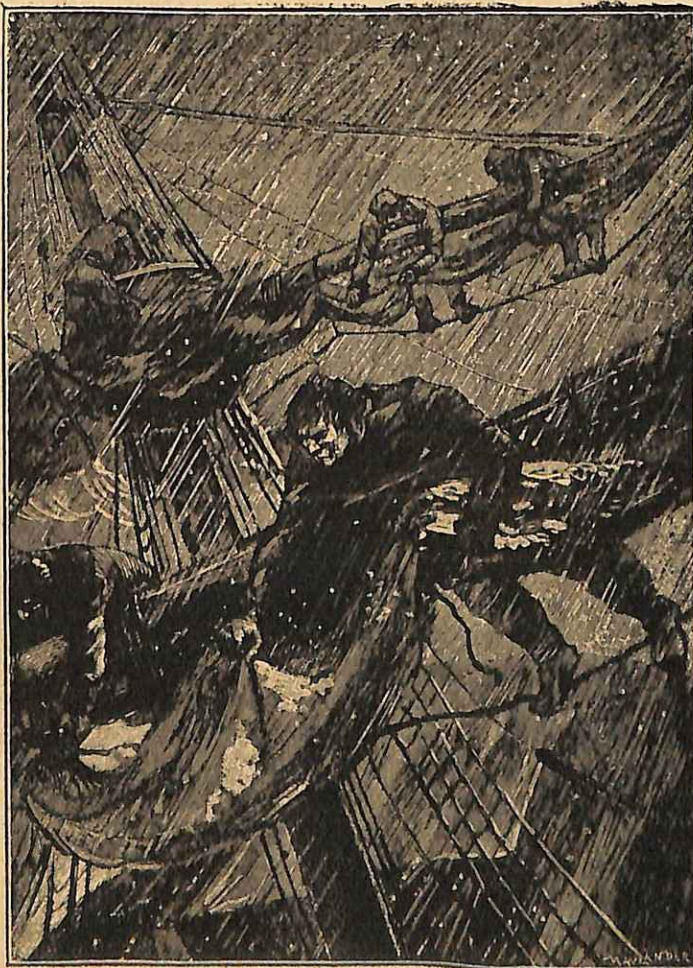
κατὰ τῆς χιόνος, τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ἀνέμου.

Ὁ σκοπὸς τοῦ πλοιάρχου Λὰν Γκὺ ἦτο νὰ φθάσωμεν εἰς τὰς Σανδουίχας νήσους καὶ νὰ λάβωμεν αὐτὰς ὡς ἀφετηρίαν τῆς πρὸς νότον ἐκδρομῆς, ἀφ' οὗ διηρχόμεθα πρῶτον ἐκ Νέας Γεωργίας, κειμένης ὀκτακῶσια μίλλια μακρὰν τῆς Φαλλκλάνδης. Τότε ὁ Ἀ λ β ρ α ν ο ς θὰ εὑρίσκετο εἰς γεωγραφικὸν μῆκος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἰ ἄ ν α ς, καὶ θὰ ἤρκει νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ διὰ νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ ὀγδοηχοστοῦ τετάρτου παραλλήλου.

Οὕτω πλέοντες ἐφθάσαμεν τὴν 2 Νοεμβρίου ἐπὶ τῆς θέσεως, ἐφ' ἧς θαλασσοπόροι τινὲς ἐσημείωσαν τὴν νῆσον Αὐγὴν, ἡ μᾶλλον τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο Ἀρχιπέλαγος, τὸ ἀποτελούμενον, κατὰ τοὺς ρηθέντας θαλασσοπόρους, ἐκ τριῶν νήσων καὶ κείμενον εἰς τὴν 53ην μοῖραν καὶ 15' πλάτους καὶ εἰς τὴν 47^{ον} καὶ 33' μήκους δυτικῶς. Ἀλλ' ὅπως ὁ Βέδδελ τῷ 1820 καὶ ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ τῷ 1827, οὕτω καὶ ἡμεῖς σήμερον οὔτε ἕγχος γῆς παρατηρήσαμεν εἰς ὅλην ἐκείνην τὴν ἑκτασιν τῆς θαλάσσης, τὴν ὁποίαν ἐπιμελῶς ἐξερευνησαμεν.

Μέχρι τῆς 6 Νοεμβρίου ὁ καιρὸς διετηρεῖτο εὐνοϊκός. Τὸ ταξειδίον μας εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἐγένετο ταχύτερον ἀφ' ὅσον ἔγινε τὸ τῆς Ἰ ἄ ν α ς. Ὑπῆρχε λοιπὸν πιθανότης, ὅτι θὰ ἐφθάναμεν πρὸ τοῦ παγοφράγματος, πρὶν ἀκόμη ἀνοιχθῶσιν αἱ πύλαι του, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἔπρεπε νὰ μας κάμνῃ νὰ βιαζώμεθα.

Ἐπὶ δύο ἡμέρας ὁ Ἀ λ β ρ α ν ο ς ὑπέστη πολλὰ ἀνεμόβροχα, τὰ ὁποῖα ἠνάγκασαν τὸν Τζέμ. Βέστ νὰ συστῇλῃ τὸν δόλωνα (γάμπιαν), τὸν φῶσωνα (παπαφίγκον), τὸ λέφος

«Ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν χειρισμῶν τούτων τὸ νέον πλήρωμα ἐπέδειξε μεγάλην ἱκανότητα...» (Σελ. 138, στήλ. α')

τα : «Τί λείπει τὸ ἐν δεικτικὸ σου ;» «Καλὰ» ἔλεγεν αὐτοί. «Στάσου, νὰ τοῖδω μόνος μου» ἔλεγεν αὐτός, καὶ ὅλοι ἀναγκάζονταν νὰ τοῦ το δεῖξουν. «Ὅσοι εἶχαν καλὰ ἐν δεικτικὰ, ἤρχονταν μπροστά του 'στὸ ἄλογο καὶ ἄκουαν μία ὠραία ἱστορία· οἱ ἄλλοι ποῦ εἶχαν «σχεδὸν καλῶς» ἢ «μετρίως» ἐκάθονταν πίσω καὶ ἐκεῖνο ποῦ ἄκουαν, ἦταν τόσο λίγο εὐχάριστο, ὥστε ἔτρεμαν καὶ ἐκλαιαν καὶ ἤθελαν νὰ πηδήσουν κάτω ἀπὸ τὸ ἄλογο, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν, γιατί ἦταν στερεὰ κολλημένοι ἀπάνω του.

«Μὰ ὁ Θάνατος εἶνε λοιπὸν ὁ καλλίτερος Ματοκλείστης» εἶπεν ὁ Παυλάκης, «δὲν τον φοβοῦμαι διόλου !»

«Καὶ οὔτε πρέπει» ἀποκρίθηκε ὁ Ματοκλείστης «φρόντιζε μόνο πάντοτε νὰ ἔχῃς ἓνα καλὸ ἐν δεικτικὸ.

«Χμ ! αὐτὸ μάλιστα, εἶνε διδακτικὸ !» ἐμουρμούρισε τοῦ προπάππου ἢ εἰκόνα. «Καλὸ εἶνε νὰ λέγῃ κανεὶς τὴ γνώμη του.»

Τέτοια λοιπὸν εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ Ματοκλείστη. Αὐτὸς πεῖα μπορεῖ νὰ σας διηγηθῇ ἀπόψε μόνος του περισσότερα !

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἄνδερσεν)
N. I. X.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΤΗΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ

Ἕσ ἀεράκι χλιαρὸ
Μ' ἀνοιξιὰτικο καιρὸ,
Μέσ' σ' ἐκπο ἀνθηρὸ
Φτερουγίζω·
Σ' ἀνθοστέλιση βραγιά,
Ποῦ μεθεῖα μυρωδιά
Μοῦ μεθίλει τὴν καρδιά,
Τριγυρίζω.

Πρὶν νάρθη καλοκαιριά,
Σέρνουμι μὲς 'ς τὰ κλαριά
Κάμπια ἀσχημη, βαρεῖα,
Κουρασμένη.
Μὰ μιά μέρα ξαφνικά
Ἐκοιμήθηκα γλυκά,
Σ' ἐσεντόνια μαλακά
Τυλιγμένη.

Καὶ χθὲς μόλις τὸ πρωί,
Βιαστικά καὶ με βοή,
Ξύπνησα 'ς ἄλλη ζωὴ
Φτερωμένη,
Καὶ με τ' ἄσπρα μου φτερά
Μέσα 'ς ἀνθη δροσερά
Φτερουγίζω, ἀπὸ χαρὰ
Μεθυσμένη.

(Κατὰ τὸ γερμανικὸν τοῦ K. Enslin)
N. I. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ὅδε σελ. 133)

— Καλὰ· πᾶμε ὅμως τώρα ἐπάνω, γιατί τὸ νερὸ ἀναβαίνει. Καὶ νὰ με ἀφήσῃς ἡσυχὴ νὰ ἐργασθῶ.

— Τί θὰ κάμῃς πάλι ;
— Θὰ πλύνω τὰ φορέματά μας. Πρέπει νὰ εἶνε ὅλα ἑτοιμα, γιατί τοὺς ξέρει τί γίνεται ! Ἄν γίνῃ ἔξαφνα ἀνάγκη νὰ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ βιαστικά καὶ νὰ πᾶμε νὰ βροῦμε τὴ θεῖα Κατίνα 'στὸ Παρίσι, κάνει νὰ βγοῦμε ἔξω ἔτσι, ἡλε-

«Καὶ με ἀνοικτὰς τὰς πτέρυγας ἐξώρμησε διὰ νὰ φάγῃ τὴν τροφὴν ποῦ τοῦ εἶχαν ρίψῃ.»
(Σελ. 140, στλ. γ')

ρωμένα καὶ ἐλεεινὰ σὰν ζητιανῆς ;
— Ἀλήθεια, Μηλιά, ἐξέχασες ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα ποῦ ἐπιανες μέσα 'στὴν τρύπα, ἐκεῖ ποῦ ἔτρωγε ὁ γλάρος μας γαρίδες ;.. Καὶ τί ἔγινε πάλι αὐτός ; δὲν τον βλέπω. . .

— Θὰ ἐτρόμαξε με τὴς τουφεκιᾶς καὶ κάπου θὰ εἶνε κρυμμένος. Στάσου τώρα νὰ του ρίξω λίγο ψάρι καὶ νὰ τον ἰδῇς πῶς θὰ βγῇ ἔξω !

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ θάλασσα ἀνέβαινε με κίνησιν κανονικὴν. Τὰ παιδιὰ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ σπήλαιον, ἐπῆραν τὸν γόγγρον, ἦτο τόσο μεγάλος, ὥστε τὸν εἶχαν ἀκόμη σχεδὸν ὁλόκληρον, ἔκοψαν με τὸ μαχαίρι μερικὰ κομμάτια καὶ ἀπὸ τὸν ἐξώστην τὰ ἔρριψαν κάτω. . . Ἀμέσως εἶδαν ἓνα μικρὸ κεφάλι στακτερόν νὰ προβάλλῃ ἀπὸ μίαν σχισμίδα τοῦ βράχου. Ἦτο ὁ γλάρος, κρυμμένος

εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ὅπου εἶχε κρυφθῇ καὶ τὴν προηγουμένην ἡμέραν. Καὶ με ἀνοικτὰς πτέρυγας ἐξώρμησεν εἰς τὴν ἄμμο, ὅπου ἔτρεξε με μεγάλην ταχύτητα ποδῶν, διὰ νὰ φάγῃ τὴν τροφὴν ποῦ του εἶχαν ρίψῃ.

— Εἶπες, Μηλιά, πῶς θὰ του γιὰτρέψῃς τὴν φτερούγα του, εἶπεν ὁ Γιαννάκης, καὶ ἀκόμα δὲν ἔκαμες τίποτα !

— Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν ἦταν σπαρμένη, ἀλλὰ μονάχα πληγωμένη, ἀπῆντησεν ἡ Μηλιά. Βλέπεις τώρα ποῦ δὲν κρέμεται τόσο πολύ ; Θὰ γιαιτρευθῇ μονάχῃ της. . . Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, θὰ μπορέσῃ νὰνέβῃ μερικὰ σκαλιά ;

Καὶ ἡ Μηλιά ἔρριψεν ἓνα κομμάτι γόγγρον εἰς τὸ πρῶτον σκαλοπάτι. Ὁ γλάρος ἀνέβη καὶ το ἔφαγε. Ἐρριψε κατόπιν εἰς τὸ δευτέρον, καὶ συνέβη τὸ ἴδιον· κατόπι εἰς τὸ τρίτον κτλ. Ἀλλ' ἅμα ἔφθασεν εἰς τὸ προτελευταῖον, τὸ ὅποιον ἦτο πολὺ ὕψηλόν, ὁ γλάρος δὲν εἶχε πλέον δυνάμεις διὰ νὰνὰβῃ. Ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι δὲν εἶχε πλέον καὶ πείναν.

— Βλέπεις ποῦ κοντεύει νὰ γίνῃ καλὰ ; εἶπεν ἡ Μηλιά. Καμμιὰ μέρα θὰ μας ἀφήσῃ καὶ θὰ φύγῃ !

— Θὰ δείξῃ μεγάλη ἀχαριστία καὶ κουταμάρα, εἶπεν ὁ Γιαννάκης, γιατί ποτέ του δὲν ἔφαγε καλλίτερα ἀπὸ ἐδῶ. . . Ἄς εἶνε ! ἄς μαδῇσουμε τώρα τὸ σκοτωμένο γλάρο καὶ ἄς τον βάλουμε 'στὴν κατσαρόλα με λίγο βούτυρο. Βαρέθηκα πιά αὐτὸ τὸν ἀτελείωτο γόγγρο !

— Ἀλήθεια, κ' ἐγὼ τὸν βαρέθηκα, εἶπεν ἡ Μηλιά. Νομίζεις πῶς ὅσον τὸν κόβεις, τόσο μεγαλώνει. Ἐπειτα, θυμοῦμαι, ὁ καϊμένος ὁ πατέρας μοῦ ἔλεγε, ὅτι οἱ γόγγροι τρώγουν τοὺς πνιγμένους καὶ ὅπου γίνῃ ναυάγιο, βρίσκει κανεὶς πολλούς. Φαντάσου ἂν αὐτὸς ὁ γόγγρος ἔφαγε ἀπὸ τοὺς δυστυχισμένους ἐκείνους ποῦ ἐπνίγησαν προχθές. Πῶ, πῶ, τί φρίκη !

Καὶ με τὴν ἰδέαν αὐτήν, ἡ Μηλιά ἐπέταξε τὸν γόγγρον εἰς τὴν αὐλήν, διὰ νὰ τον πάρῃ μαζί της ἡ θάλασσα. Καὶ ἤρχισε νὰ μαδᾷ τὸν γλάρον, βοηθουμένη ἀπὸ τὸν Γιαννάκη, διὰ νὰ τον μαγειρεύσῃ καὶ νὰλλάξῃ ὀλίγον ἡ διαίτα. . .

Καὶ ὁ Γιαννάκης κάθε τόσο ἔλεγε !
— Τί καλὸς ποῦ ἦταν ὁ κυνηγός, νὰ μας στείλῃ αὐτὸ τὸ ὄρατον κρέας !
Ὁραῖον ; Ὅχι δὲν καὶ τόσο πολύ. Πρῶτον ὅτι ἦτο πάρα πολὺ τραχὺ· ἔπειτα, εἶχε καὶ μίαν μυρωδιὰν πολὺ ἀσχημὴν. Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ εἶχαν βαρεθῇ τόσο τὰ ψάρια καὶ ἐπιθυμῆσιν κρέας, ὥστε ὁ

γλάρος ἐφαγώθη με πολλὴν ὄρεξιν καὶ με πολλὴν ἀπόλαυσιν μάλιστα.

— Τί καλὰ νὰ εἶχαμε ἓνα τέτοιο κοκκινιστὸ κάθε 'μέρα ! εἶπεν ὁ μικρὸς λαίμαργος.

— Βλέπω ὅτι ἐξέχασες πάλι τὴν ἱστορίαν τῶν ἀστακῶν ! ἀπήντησεν ἡ Μηλιά.

Ἡ ἑσπέρα παρήλθε γρήγορα με τὰ ὄρατα παραμύθια τῆς ψαροπούλας· καὶ ὁ ὕπνος ὕστερα ἦλθε γρηγορώτερα, ἀφ' οὗ μάλιστα τὴν προηγουμένην νύκτα τὰ παιδιὰ δὲν εἶχαν κοιμηθῇ τόσο καλὰ— καὶ ἡξέυρομεν διατί.

Ἡ ἄλλη ἡμέρα ἦτο προσδιορισμένη διὰ τὴν πλύσιν. Ἡ Μηλιά, τελείαν νοικοκυροῦλα πλέον, κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν διὰ νὰ εὗρῃ εἰς τὸν σωρὸν τῶν ξύλων, κανένα πᾶσσαλον, κατάλληλον νὰ τον μεταχειρισθῇ ὡς κόπανον. Με πολὺν κόπον ἀνεσῆκωσε τοὺς πασσάλους ἐκείνους, τοὺς βαρεῖς ὡσεπιτοπλεῖστον· ἔπειτα τῆς ἐχρειάζετο καὶ μία σανὶς πλατεῖα, διὰ νὰ σαπυνίξῃ καὶ νὰ κτυπᾷ ἐπάνω τὰ ρούχα.

Ἐπὶ τέλος ἀνεκάλυψε μίαν, ἡ ὁποία τῆς ἔκαμνε. Τὴν τραβᾷ με μεγάλην προσπάθειαν, τὴν γυρίζει ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. . . καὶ διὰ μίᾶς γίνεται ὡρὰ καὶ βγάξῃ μίαν φωνήν.

— Τί ἔπαθες, Μηλιά ; Ἐκτύπησες ; ἐρωτᾷ τρομαγμένος ὁ Γιαννάκης.

— Ἐλα νὰ ἰδῇς ! ἀπαντᾷ ἡ Μηλιά. Καὶ στρέφει τὴν σανίδα πρὸς τὸν ἀ-

δελφόν της, ἐνῶ ἄφθονα δάκρυα τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια της.

— Μπα ! ἔχει γράμματα ! εἶπεν ὁ μικρὸς. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ τα διαβάσω.

— Νὰ, συλλάβισε αὐτὴ τὴ λέξι· ἐδῶ.

— Μ-η-λ-ι-ά !

— Ἐ, δὲν ἐννοεῖς τί εἶνε ;

— Εἶνε τὸνομά σου ! ἀπεκρίθη τὸ παιδίον.

— Μὰ δὲν θυμᾶσαι πῶς ὀνομάζετο ἡ βάρκα τοῦ πατέρα μας ;

— Ἄ, νὰ ! Μ-η-λ-ι-ά !

— Νὰ λοιπὸν, αὐτὴ ἡ σανίδα εἶνε συντρίμι· ἀπὸ τὴ βάρκα τοῦ πατέρα μας ! . . . Πρέπει νὰ ἐσυντρίφῃ ἐδῶ κοντὰ, ἀφ' οὗ ἡ θάλασσα ἐξέβρασε αὐτὸ τὸ κομμάτι μέσα 'στὸ βράχο. . . Ὁ χρυσέ μου πατερούλη ! . . . Ὁ, Θε μου ! Θε μου ! τί δυστυχισμένοι ποῦ εἴμεθα ! . .

Καὶ ἡ Μηλιά ἐξηκολούθησε νὰ κλαίῃ. Τότε ὁ Γιαννάκης τὴν ἀγκάλιασε με τρυφερότητα καὶ τὴν κατεφίλησε.

— Ἐλα, πᾶψε πειὰ, Μηλοῦλα μου ! τῆς εἶπε. Λυποῦμαι νὰ σε βλέπω ἔτσι νὰ κλαῖς. Μή, νὰ σε χαρῶ !

— Μὰ δὲν ἐννοεῖς, ὅτι αὐτὴ ἡ σανίδα μοῦ θυμίζει τὸ θάνατο τοῦ πατέρα, ποῦ ἐξ αἰτίας του ἐπέθανε ὕστερα καὶ ἡ μητέρα ; Ἀχ, δὲν ἔχουμε πιά γονεῖς !

— Σὺ δὲν ἔχεις ; ἐγὼ ὅμως ἔχω μίαν μητέρα. Σὺ τώρα δὲν εἶσαι ἡ μητέρα μου, Μηλιά ;

Καὶ ὁ μικρὸς ἐδιπλασίασε τὰ χάρδια

τοῦ καὶ με τὰ χεράκια του ἐσπώγιζε τὰ μάτια τῆς ἀδελφῆς του.

— Μ' ἀγαπᾷς λοιπὸν, Γιαννάκη μου ; εἶπεν ἡ Μηλιά συγκινηθεῖσα ἀπὸ τὴν τρυφεράν συμπάθειαν, τὴν ὁποίαν ἀνεγίνωσκεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀδελφοῦ της.

— Ὁ, νὰί, σ' ἀγαπῶ με ὅλην μου τὴν καρδιά ! Ἐλα, μὴν κλαῖς . . . γιατί θάρρωστήσω !

Καὶ ἐχαμογελοῦσεν ἐνῶ τὸ ἔλεγε, διότι ἤξευρεν, ὅτι ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ ἐφόβιζε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα τὴν ἀδελφὴν του. Εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ Γιαννάκη αἱ παλαιαὶ θλίψεις λησμονοῦνται γρήγορα· ἔπειτα ἡ νέα ἐκείνη ζωὴ μέσα εἰς τὸν βράχον, ἐσθυνεν ἀπὸ τὴν μνήμην του τὸ παρελθόν. Ἡ σανὶς ἐκείνη, τὸ λείψανον τοῦ πατρικοῦ πλοιοῦ, εἰς αὐτὸν δὲν ἐνθούμιζε τίποτε· ποτὲ δὲν τοῦ εἶχαν πάρῃ εἰς τὴν βάρκαν, ἐνῶ ἡ Μηλιά μέσα εἰς αὐτὴν ἐπέ-
ρασε τὰς ὠραιότερας τῆς ὥρας, μαζί με τὸν πατέρα της. Ἀγαποῦσε τὴν μητέρα της, νὰί, ἀλλὰ τὸν πατέρα της τὸν ἐλάτρευε. Τὸν ἐθαύμαζε καὶ ἐνόμιζε ὅτι εἶνε ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὅταν τὸν ἐβλεπε νὰ κρατῇ τὸ πηδάλιον καὶ νὰ διευθύνῃ τόσο καλὰ τὴν βάρκαν, με ὅλην τὴν τρικυμίαν πολλᾶκις !

[Ἐπετα συνέχεια]

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς A. Zervoudaki
ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ἀνθίστε, κάμποι καὶ βουνά· καλὰ παιδιὰ, χαρῆτε·
καὶ ὕμνο ἄς ψάλῃ τῆς γλυκεῖας ἐλπίδας ἡ καρδιά σας·
ἀνθοστεφανωθῇτε
καὶ βάλτε Μάη 'ς τὰς θύρας σας καὶ 'ς τὰ παράθυρά σας.

Χαρούμενα καὶ ζωηρά, προτοῦ γλυκοχαράξῃ,
πρὶν βασιλέψῃ ὁ χρυσὸς Αὐγερινὸς κ' ἡ Πούλια,
προτοῦ κι' αὐτὸς ὁ κόκκορας ἐυπνήσῃ καὶ φωνάξῃ,
πλέεστε στεφάνια ὀλόδροσα με κρῖνα καὶ με γιούλια.

Καὶ μόλις ἡ ἀνατολὴ ἀρχίσει νὰ ροδίξῃ,
θὰ ἰδῇτε 'ὰν τὸν ἄγγελον με τὰ λαμπρά του κάλλη
νὰ σὰς καλημερίζῃ
ὁ Μάης, ποῦ ἀπ' τὸν οὐρανὸ 'μπροστά σας θὰ προβάλλῃ.

Χαρῆτε ! Χαιρετίστε τον με γέλια καὶ τραγούδια·
'Στὰ δάση καὶ 'στὴν ἐξοχὴ τρεχάτε, μαγευθῇτε
καὶ ὁ Μάης ὁ πεντάμορφος με τῆς Ἑδὲμ λουλούδια
σὰς ραίνει καὶ σὰς εὐχεται χρόνια πολλὰ νὰ ζῆτε.

I. H. ΙΩΑΝΝΙΑΝΗΣ

